

A húsz éves ellenséges gyűrű szétpattant végre s a magyar honvédség bámulatos katonai teljesítmény után összeölelkezett a méteres hóban a lengyel testvérrel. Különös ez a mély szeretet, mely a ruszin és a lengyel nép iránt élt bennünk. A népek összetartozásának nem csupán faji, hanem főképen történelmi s közös multra utaló eredői vannak.

Ósi és történelmi parancs szerint tehát a ruszinnak itt élnie és hálnia kell. De ez az élet a biztonságot, a munkát, a megbecsülést és a magyar fehér kenyeret jelentse számára. Halála pedig boldog legyen és könnyű. Úgy távozzon az ismerős táj titokteli világából, hogy ne legyen szívében keserűség és tudatában vád. A magyarrá lett Kárpátok rengetege vigyázzon rájuk. A vihar, amely évszázados fák törzsével birkózik az alacsonyan szálló felhők alatt, rémitse halálra az egyszerű, igénytelen életük ellen ármánykodó ellenséget.

Kárpátalja a mienk s mi Kárpátaljái vagyunk.

SZAVAK ERDEJÉN

*Szavak erdején bolyongni, mint a vándor,
Ki vadgalambos erdőn jütyörész.
Fölötte zöld és ezüstlila sátor,
De ő az élet sűrűjébe néz . . .*

*Mohos szavakra lelni messze völgyben,
Mik olyan kékek, oly süppedők, puhák,
Hogy csak átlátszó, tiszta síri csöndben
Ér hozzájuk a ködös lila vágó . . .*

*Menni nagy nedves, vad szavak alatt,
Miknek ágai tán az éjig érnek.
Miken sötétzöld titkok alszanak
S mint kék madár röpköd a messzi élet . . .*